

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **TEPLO NOVÝ BOR, spol. s r. o.**, se sídlem Wolkerova 588, Nový Bor, zast. Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem se sídlem 1. máje 97, Liberec 1, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, proti rozhodnutí Státní energetické inspekce ze dne 22. 12. 2009, čj. 051301909/381/09/90.220/Re, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, čj. 3 A 13/2010-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) vyráběla a rozváděla tepelnou energii ve městě Nový Bor. V roce 2007 provozovala celkem 4 zdroje – kotelny zčásti na zemní plyn, zčásti na biomasu. V roce 2006 dodávala tepelnou energii ve třech úrovních předání - z primárního rozvodu, z venkovních sekundárních rozvodů a z domovní předávací stanice.

[2] Státní energetická inspekce zahájila dne 25. 5. 2009 u stěžovatelky kontrolu dle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, zaměřenou na dodržování podmínek věcného usměrňování cen stanovených § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o cenách“), při tvorbě ceny tepelné energie v roce 2007 dle cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 9/2004, ze dne 20. 10. 2004, rovněž ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále též jen „cenové rozhodnutí“), a dále na dodržování § 11 odst. 1 písm. b), odst. 2 zákona o cenách; kontrolu ukončila protokolem ze dne 3. 8. 2009.

[3] Státní energetická inspekce v protokolu uvedla zjištění, dle něhož v roce 2007 stěžovatelka dodala zákazníkům celkem 67 804,9 GJ tepelné energie, za níž vyfakturovala celkem 30 756 805,90 Kč bez DPH a z toho jí skutečně bylo zaplacen 30 747 298,10 Kč bez DPH (32 284 667,47 s DPH). Dospěla dle protokolu k závěru, že stěžovatelka v roce 2007 při tvorbě jí uplatňované ceny tepelné energie správně uplatnila proměnné ekonomicky oprávněné náklady ve výši 19 305 870 Kč, avšak stále ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk uplatnila ve výši 11 450 910 Kč, ač mohla uplatnit maximálně částku 10 264 114,25 Kč. Dle Státní energetické inspekce tak stěžovatelka mohla v roce 2007 celkem uplatnit ekonomicky oprávněné (proměnné a stále) náklady a přiměřený zisk ve výši 29 569 984,25 Kč (31 048 541,76 s DPH), což v přepočtu na jednotku stěžovatelkou dodané tepelné energie v roce 2007 činí 436,10 Kč/GJ bez DPH (457,91 Kč/GJ s DPH). Stěžovatelce však byla skutečně zaplacená na tepelné energii v roce 2007 částka vyšší, a to 32 284 667,47 Kč s DPH. Rozdíl cen skutečně zaplacených a cen maximálně možných ve výši 1 236 125,71 Kč s DPH představuje majetkový prospěch stěžovatelky získaný v rozporu s cenovými předpisy.

[4] Stěžovatelka podala proti výsledkům kontroly námitky dle § 17 zákona o státní kontrole, které byly zamítnuty rozhodnutím Státní energetické inspekce ze dne 11. 9. 2009, čj. 051301909/1981/09/51.100/St. Následně v důsledku kontrolních zjištění ČR - Státní energetická inspekce - územní inspektorát pro Liberecký kraj uložila rozhodnutím ze dne 29. 10. 2009, čj. 051301909/2299/09/51.104/Kl, stěžovatelce pokutu 1 236 125 Kč za porušení § 15 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Správního deliktu se stěžovatelka měla dopustit nedodržením závazného postupu při tvorbě ceny tepelné energie a při její kalkulaci v roce 2007 v rozporu s podmínkami stanovenými pro věcné usměrňování cen podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, neboť u svých odběratelů uplatňovala ceny, které nesplňovaly podmínky stanovené pro rok 2007 cenovým rozhodnutím. Tím jí vznikl neoprávněně získaný majetkový prospěch, vyčíslený podle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách (dále jen „prováděcí vyhláška“). Následné odvolání stěžovatelky zamítla ČR - Státní energetická inspekce - ústřední inspektorát rozhodnutím ze dne 22. 12. 2009, čj. 051301909/381/09/90.220/Re. Stěžovatelčinu žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 27. 6. 2013, čj. 3 A 13/2010-50 (dále jen „napadený rozsudek“).

II. Obsah kasační stížnosti

pokračování

[5] Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdila zejména, že jí uplatňované ceny v roce 2007 byly v souladu s cenovými předpisy; právní úprava však dle jejího názoru není (respektive nebyla) zcela přehledná.

[6] Úvodem kasační stížnosti stěžovatelka poukázala na znění § 1 odst. 1 a 6, § 2 odst. 3, § 4 a § 6 zákona o cenách, dále na bod (1.1) cenového rozhodnutí a na § 2 odst. 2 písm. b) prováděcí vyhlášky. Uvedla, že cenové rozhodnutí rozlišuje mezi tzv. úrovní ceny vypočtenou dle odstavce 1 bodu (1.2) až (1.4) cenového rozhodnutí a tzv. průměrně uplatňovanou cenou (cenou skutečně sjednanou). Zmínila odstavce (2) bod (2.1) s tím, že ten umožňuje uplatnit při tvorbě uplatňované ceny nárůst proměnných ekonomicky oprávněných nákladů, stálých ekonomicky oprávněných nákladů a také nárůst přiměřeného zisku. Uplatnit nárůst přiměřeného zisku jí však bylo znemožněno.

[7] Smyslem odstavce (2) cenového rozhodnutí bylo dle stěžovatelky definovat jak míru meziročního navýšení stálých ekonomicky oprávněných nákladů, tak i míru meziročního navýšení přiměřeného zisku. Dle stěžovatelky v odstavci (2) bodu (2.2) písm. a) až d) jsou popsána kritéria pro stanovení meziročního navýšení stálých nákladů, nikoliv však přiměřeného zisku. Přiměřený zisk (v regulovaném roce) není stanoven cenovým rozhodnutím ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Z uvedeného dovozuje, že část kalkulace věcně usměrňované ceny připadající na přiměřený zisk se stanoví v souladu s § 2 odst. 2 písm. b) prováděcí vyhlášky. Namítla, že se neztotožňuje se závěry městského soudu a žalovaného, že nárůst přiměřeného zisku může být dán pouze meziročním snížením stálých ekonomicky oprávněných nákladů, neboť to z právní úpravy nevyplývá; naopak jde o rozpor s bodem 1.1 cenového rozhodnutí.

[8] Tím, že jí nebylo umožněno uplatnit přiměřený zisk jako položku (jednu z položek) oprávněného navýšení tzv. úrovně ceny, jí bylo upřeno právo na podnikání, neboť nemá objektivní možnost kalkulovat v rámci své ekonomické činnosti (tj. výroba a rozvod tepelné energie) s přiměřeným kladným ziskem. Stěžovatelka v předchozím regulovaném roce 2006 i v období dřívejším vykazovala účetní ztrátu, proto bylo zcela opodstatněné, aby uplatnila položku přiměřeného zisku dle § 2 odst. 2 písm. b) prováděcí vyhlášky. Konstatovala, že v roce 2006 vykázala zisk ve výši 3% a v roce 2007 ve výši 2,65%, což není dle ní zisk „nepřiměřený“ (poukázala na její výpočetní tabulku přiloženou k žalobě).

[9] Stěžovatelka upozornila, že cenové rozhodnutí je podzákonnou normou, avšak postup správních orgánů by měl především vycházet ze zákonné úpravy – zákona o cenách. Stěžovatelkou uplatňovaná cena byla v souladu s tímto zákonem a rovněž jí provedená interpretace cenového rozhodnutí je s ním v souladu.

[10] V této souvislosti stěžovatelka tvrdila, že regulační úprava [zejména dovětek bodu (2.2) cenového rozhodnutí] objektivně vytváří možnost více interpretací, což „z hlediska ústavních principů není přijatelné“; dovolávala se zásady *in dubio mitius* s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06.

[11] Za zavádějící, nepodložené a překvapivé označila stěžovatelka konstatování žalovaného (v soudním řízení), že v případě, nedosáhne-li zisku nebo její zisk je záporné číslo, pak nesplňuje regulační podmínku věcného usměrňování, ale má možnost požádat žalovaného o stanovení odlišných podmínek pro sjednávání ceny tepelné energie. Stěžovatelka argumentovala, že přiměřený zisk je kategorie dle předpisů o cenách a nejedná se o skutečný dosažený zisk, proto nemůže být ani záporný. Nelze akceptovat názor žalovaného, že hospodářský výsledek, kde náklady převyšují výnosy, je „záporný zisk“, který vstupuje do kalkulace usměrňovaných cen.

[12] Dále stěžovatelka namítla, že se městský soud nevypořádal s její námitkou, dle které nesprávně a v rozporu se zásadami formální logiky i s právními předpisy bylo při výpočtu správních orgánů vycházeno z údajů roku 2004. Dle stěžovatelky při výpočtu ceny pro rok 2007 bylo nutno vycházet z údajů předchozího regulovaného období – z roku 2006. Správní orgány navíc dle ní nesprávně ztotožnily pojem „*přiměřený zisk v maximální možné míře*“ se skutečným ziskem roku 2004 (ke stálým ekonomicky oprávněným nákladům byl připočten skutečně dosažený zisk v roce 2004).

[13] Stěžovatelka dále spatřovala uložení pokuty v rozporu s „*generální klauzulí*“ v § 2 odst. 3 zákona o cenách, jež by dle ní měla být interpretačním vodítkem pro podzákoné předpisy. Namítla, že ani žalovaný nedospěl k závěru, že by stěžovatelkou uplatněný zisk v roce 2007 nebyl přiměřený. Sporná byla pouze otázka, zda lze o tento zisk cenu meziročně navýšit či nikoliv. Dle stěžovatelky ani v otázce nákladů zahrnutých do kalkulace ceny nebylo uzavřeno, že by se jednalo o neoprávněné náklady ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o cenách. Regulační předpisy byly dle stěžovatelky vůči ní uplatněny nepřipustně restriktivně (restriktivnost je třeba dle ní posuzovat z pohledu zákona o cenách) a pokuta není přijatelná ani přiměřená ve smyslu § 95 odst. 1 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“).

[14] Za absurdní považovala stěžovatelka tvrzení žalovaného o nejvýše přípustné ceně za rok 2007 a o nepřiměřeném majetkovém prospěchu s tím, že neodpovídají obsahu spisu. Pokuta byla uložena ve výši 1 236 125 Kč a měla představovat neoprávněně získaný majetkový prospěch, resp. neoprávněný zisk, což však neodpovídá hospodářskému výsledku stěžovatelky, který mezi stranami nebyl sporný. Dle stěžovatelky závěr o nepřiměřeném zisku, který je neoprávněným majetkovým prospěchem, současně musí logicky znamenat, že po odečtení této částky musí nutně zbývat ještě část zisku, který lze označit za přiměřený (nepřiměřený zisk může být toliko podmnožina celkového zisku). Dle správních orgánů však po takovém odečtení stěžovatelce zůstává pouze ztráta. Správní orgány i městský soud za nepřiměřený zisk označily i část ztráty stěžovatelky; stěžovatelka nemůže generovat jakýkoliv přiměřený kladný zisk. Stěžovatelce byl upřen nárok na přiměřený zisk v roce 2007. Odmítla akceptovat závěr žalovaného, že tento „*nárok stěžovatelce v roce 2007 nevznikl, protože v daném případě byl přiměřený zisk stěžovatelky záporný*“.

[15] Takový výklad by měl podle stěžovatelky vést případně Nejvyšší správní soud k naplnění jeho povinnosti obrátit se na Ústavní soud s návrhem na zrušení takových

pokračování

předpisů, neboť jejich aplikace vede k popření svobody podnikání dle čl. 26 Listiny základních práv a svobod. Interpretace správních orgánů a městského soudu znemožňuje v oblasti výroby a dodávek tepelné energie efektivně podnikat (vytvářet zisk). Konstatovala, že projednávaný případ není nepodobný aktuálně diskutované problematice úhradové vyhlášky.

[16] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřovala stěžovatelka v nevypořádání její námitky, dle které žalovaný výslovně přiznal, že v rámci správního řízení neměl k dispozici žádné podklady ke kontrole položky přiměřeného zisku a takové podklady si odmítl zjišťovat s tím, že tuto kategorii není schopen zjišťovat. Zisk v kalkulaci si určovala sama stěžovatelka, a dle žalovaného v dané věci nenastala situace, kdy by bylo třeba, aby se zabýval při kontrole výší přiměřeného zisku. Dle stěžovatelky tak žalovaný nemohl být vůbec schopen řádně zkontrolovat přiměřený zisk v kontrolovaném roce 2007 ani v předcházejícím roce 2006, ze kterého se v souladu s cenovým rozhodnutím má vycházet. Jestliže žalovaný neučinil otázku přiměřeného zisku vůbec předmětem své kontroly, nemohl dospět k výsledku kontroly, který by byl v souladu s relevantními právními předpisy. Městský soud dle stěžovatelky naopak vycházel ze sporné tabulky žalovaného, která byla připojena k protokolu o výsledku kontroly a ve které žalovaný úmyslně obešel povinnost stanovit a zohlednit přiměřený zisk v předchozích letech, tj. v letech 2006, 2005 a 2004. Přiměřený zisk je přitom stanoven v závazných postupech při kalkulaci věcně usměrňovaných cen. Tuto tabulku vytvořil sám žalovaný, aniž by bral v potaz přiměřený zisk a aniž by dal stěžovateli možnost pro účely tvorby této tabulky určit a doplnit položku přiměřeného zisku. Žalovaný dle stěžovatelky nesprávně do této tabulky použil pouze skutečné hodnoty z výkazů stěžovatelky za rok 2005 a 2006, kdy hospodářským výsledkem byla ztráta. Ztráta byla dle tvrzení stěžovatelky způsobena předepsaným postupem při stanovení ceny tepelné energie (vyplývajícím z rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže), kdy se kalkulace ceny prováděla vždy na období dopředu, přičemž následně již nemohlo dojít k úpravě. Možnost následných úprav cen dle skutečných podmínek spotřeby byla zavedena až s účinností od 1. 1. 2008 na základě cenového rozhodnutí č. 5/2007, které zavedlo pojem „předběžná“ a „konečná“ kalkulace ceny. Stěžovatelka konstatovala, že výsledek postupu žalovaného má pro ni likvidační charakter (odkázala na čl. 11 Listiny základních práv a svobod).

[17] Stěžovatelka závěrem argumentovala svou poctivostí a poukázala na statistické údaje, dle kterých jí uplatňovaná průměrná cena 453,61 Kč/GJ byla pod celostátní průměrnou cenou, která činila 455 Kč/GJ. Žalovaný je však názoru, že cena měla být o 18,23 Kč/GJ nižší, což je dle stěžovatelky ekonomicky „*mimo realitu podnikání v dané oblasti*“. Správním orgánům tyto statistické údaje musely být známy již v průběhu kontroly.

III. Vyjádření žalovaného, replika stěžovatelky

[18] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry vyjádřenými v napadeném rozsudku.

[19] Uvedl, že odstavec (1) bod (1.2) cenového rozhodnutí stanoví výši cen tepelné energie pro jednotlivé úrovně předání. Pokud je cena uplatňovaná dodavatelem pod úrovní nebo na úrovni ceny stanovené dle bodu (1.2), je považována za cenu oprávněnou a není již třeba při kalkulaci ceny dbát na pravidla věcného usměrňování, včetně pravidel o zahrnování nákladů a zisku do ceny tepelné energie. V projednávané věci nebylo sporu, že stěžovatelkou uplatňovaná cena byl nad úrovní stanovenou bodem (1.2), a bylo tak nutno dodržovat další pravidla věcného usměrňování obsažená v odstavci (2) cenového rozhodnutí, který je založen na principu meziročního nárůstu složek ceny tepelné energie. Dle jeho bodu (2.1) může dodavatel do kalkulace ceny jednak zahrnout nárůst proměnných nákladů a dále v souladu s body (2.2), (2.3) a (2.4) může zahrnout nárůst stálých ekonomických nákladů a přiměřeného zisku.

[20] Pro posuzování bodu (2.2) se stále ekonomické náklady a přiměřený zisk chápou jako jedna celková hodnota. Bod (2.2) přitom taxativně uvádí, jaké stálé náklady bylo možno meziročně navýšit; současně explicitně neuvádí možnost samostatného meziročního navýšení přiměřeného zisku. Výše stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku za předchozí rok, která je základem pro výpočet ceny tepelné energie se započtením meziročního nárůstu, je základem pro výpočet ceny podle bodu (2.2) maximálně do výše, při níž by byla v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen.

[21] Zisk tak bylo dle žalovaného možno navýšit podle cenového rozhodnutí jen třemi způsoby: i) podle bodu (2.2) na úkor snížení stálých nákladů, ii) podle bodu (2.3) vytvořením zisku pro nově zřízená odběrná místa (tj. při rozšíření rozsahu dodávek), nebo iii) podle bodu (2.4) při snížení proměnných nákladů. Tato pravidla však stěžovatelka porušila, proto navýšení přiměřeného zisku bylo neoprávněné.

[22] Stěžovatelka podle názoru žalovaného směřuje zisk kalkulovaný v cenové kalkulaci a vlastní provozní výsledek hospodaření. U způsobu regulace ceny prostřednictvím věcného usměrňování činit závěry o přiměřenosti ceny na základě průměrně dosažené ceny v odvětví.

[23] Dovětek v odstavci (2) bodu (2.2) cenového rozhodnutí lze dle žalovaného interpretovat pouze jediným způsobem, proto zde není na místě aplikace zásady *in dubio mitius*.

[24] Stěžovatelka v replice konstatovala, že dle cenového rozhodnutí měla mít v roce 2006 cenu složenou z ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku a ten mohla navýšit v následujícím roce 2007 o částku 17 062 Kč. Stěžovatelka vykazala v roce 2006 ztrátu, stanovená cena na začátku roku 2006 nepokryla ekonomicky oprávněné náklady. Ztráta byla způsobena tím, že stěžovatelka byla vázána předpisy, dle nichž měla povinnost již na začátku roku 2006 stanovit závaznou cenu, která musela platit po celý rok 2006. Nemohla reagovat změnou ceny na nárůst nákladů na topné medium v průběhu roku 2006, neboť teprve od 1. 1. 2008 může být cena stanovená na začátku roku stanovena jako předběžná a je možno ji dle tržních podmínek navyšovat v reakci na ceny topného média.

pokračování

Stěžovatelka se tak v roce 2007 nedopustila žádného deliktu a postupovala dle zásad cenového rozhodnutí, neboť při tvorbě ceny na rok 2007 k ekonomicky oprávněným nákladům za rok 2006 připočetla možný průměrný zisk v roce 2006, a to bylo základem ceny v roce 2007. Stěžovatelka trvala na tom, že odběratele nezatížila neoprávněným majetkovým prospěchem. Žalovaný výslovně hovoří o nároku na průměrný zisk, avšak stěžovatelce jej upírá a svým výpočtem ji „drží“ ve ztrátě i v dalších letech.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[25] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal v záhlaví označený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

IV.1 Právní úprava rozhodná pro posouzení věci

[26] Podle § 3 odst. 1 zákona o cenách se regulací cen rozumí stanovení nebo přímé usměrňování výše cen cenovými orgány a místními orgány. Dle odst. 2 téhož ustanovení jsou rozhodnutí cenových orgánů a místních orgánů podle tohoto zákona závazná pro okruh adresátů, který je v nich vymezen. Dle § 10 zákona o cenách cenové orgány stanoví cenovým rozhodnutím podle § 3 odst. 2 zboží podléhající cenové regulaci podle § 5, 6 a 8, uplatněný způsob a podmínky cenové regulace, úředně stanovené ceny, pravidla a postupy pro stanovování těchto cen a jejich změn. Ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o cenách upravuje jako jeden ze čtyř způsobů regulace cen tzv. věcné usměrňování cen. To dle § 6 zákona o cenách spočívá ve „stanovení podmínek cenovými orgány pro sjednání cen“. Touto podmínkou je dle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách „závazný postup při tvorbě ceny nebo při její kalkulaci“.

[27] Pro sjednávání cen tepelné energie byly uvedené podmínky stanoveny cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. 9/2004, ze dne 20. 10. 2004, jež nabylo účinnosti 1. 1. 2005 (a zrušilo předchozí cenové rozhodnutí ERÚ č. 21/2003). Pravomoc energetického regulačního úřadu k vydání tohoto cenového rozhodnutí založila ustanovení § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, a § 17 odst. 6 energetického zákona.

[28] Odstavec 1) cenového rozhodnutí stanoví „závazný postup při tvorbě ceny tepelné energie“. Dle jeho bodu 1.1 se ceny tepelné energie regulují formou věcně usměrňovaných cen. Do ceny tepelné energie v regulovaném roce lze promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady, průměrný zisk a DPH, přičemž za „regulovaný rok“ se považuje kalendářní rok a za „průměrný zisk se považuje zisk podle zvláštního právního předpisu (poznámka pod čarou odkazuje na § 2 prováděcí vyhlášky) bezprostředně související

s dodávkou tepelné energie. V § 2 odst. 2 písm. a) prováděcí vyhlášky jsou definovány „ekonomicky oprávněné náklady“, a dle písm. b) téhož ustanovení se pro účely regulace cen pomocí věcného usměrňování cen za „*přiměřený zisk považuje zisk odpovídající obvyklému zisku dlouhodobě dosahovanému při srovnatelných ekonomických činnostech, který zajišťuje přiměřenou návratnost použitého kapitálu v přiměřeném časovém období*“.

[29] Dle bodu 1.2 cenového rozhodnutí jsou pro účely regulace stanoveny tzv. úrovně cen tepelné energie pro jednotlivé úrovně předání tepelné energie, přičemž příslušná úroveň ceny je porovnávána k tzv. průměrné uplatňované ceně tepelné energie. Úrovně cen (dle úrovní předání a dle druhů paliva) jsou stanoveny v bodu 1.2 v tabulce. Pro primární rozvod s ostatním palivem, tedy palivem odlišným od uhlí, je stanovena úroveň ceny 372 Kč/GJ bez DPH, pro venkovní sekundární rozvody a domovní předávací stanice s ostatním palivem je stanovena úroveň ceny 440 Kč/GJ bez DPH.

[30] Dle bodu 1.4 cenového rozhodnutí, dodává-li dodavatel tepelnou energii na více úrovních předání (což byl právě případ stěžovatelky v roce 2007), je úroveň ceny tepelné energie vypočtena jako vážený průměr úrovní cen stanovených na příslušných úrovních předání v bodě 1.2, kde váhou je množství tepelné energie dodané na jednotlivých úrovních předání v předchozím regulovaném roce.

[31] Podle bodu 1.6 průměrná uplatňovaná cena tepelné energie, ke které je porovnávána příslušná úroveň ceny uvedená v bodě 1.2 nebo vypočtená úroveň ceny dle bodů 1.4, je vypočtena jako podíl celkových tržeb za dodávku tepelné energie a celkového množství dodané tepelné energie v regulovaném roce.

[32] Odstavec 2) cenového rozhodnutí stanoví „*závazný postup tvorby ceny tepelné energie nad úrovní ceny*“. Dle jeho bodu 2.1 při tvorbě průměrné uplatňované ceny tepelné energie v regulovaném roce, která je nad vypočtenou úrovní ceny dle bodu 1.4, může dodavatel, vedle změn proměnných ekonomicky oprávněných nákladů, uplatnit nárůst celkové výše stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku dle bodů 2.2, 2.3 a 2.4 cenového rozhodnutí.

[33] Body 2.2, 2.3 a 2.4 cenového rozhodnutí stanoví:

„(2.2) Celkovou výši stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku v regulovaném roce oproti celkové výši stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku v předchozím regulovaném roce je možné navýšit o meziroční nárůst:

- a) účetních odpisů majetku souvisejícího s výrobou a rozvodem tepelné energie,
- b) ekonomicky oprávněných nákladů, které byly vyvolány změnou právních předpisů v ČR a které bezprostředně souvisejí s výrobou a rozvodem tepelné energie,
- c) mzdových nákladů a zákonného pojištění, a to o míru inflace sníženou o 1 %, vyjádřenou přírůstkem průměrného ročního indexu spotřebitelských cen za předchozí kalendářní rok, vyhlášenou Českým statistickým úřadem,
- d) nákladů za externí služby související s údržbou tepelného zařízení, a to o míru inflace sníženou o 1 %, vyjádřenou přírůstkem průměrného ročního indexu spotřebitelských cen za předchozí kalendářní rok, vyhlášenou Českým statistickým úřadem,

pokračování

přičemž celková výše stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku v předchozím regulovaném roce je v maximální možné výši při splnění pravidel věcného usměrňování cen a možného meziročního nárůstu ekonomicky oprávněných nákladů v předchozím regulovaném roce.

(2.3) Pokud došlo v regulovaném roce, oproti předchozímu regulovanému roku, k navýšení objemu dodávek tepelné energie vlivem nových odběrných míst, je možné zvýšit, vedle účetních odpisů dle bodu (2.2) písm. a), ostatní stálé ekonomicky oprávněné náklady a vytvořit přiměřený zisk, bezprostředně související s novými odběrnými místy, pokud se průměrná cena tepelné energie v dané cenové lokalitě z tohoto důvodu nezvýší.

(2.4) Při snížení množství vstupů, vymezených v příloze č. 1 odst. (1), vyjádřených v technických jednotkách, dosažených vlivem optimalizací tepelného zařízení na straně dodavatele v regulovaném roce, které mají trvalý charakter, je možné maximálně 90 % tohoto prokazatelně dosaženého snížení, oceněného cenami příslušných vstupů platných první den po uvedení do užívání realizované investice, využít k pokrytí stálých ekonomicky oprávněných nákladů a vytvoření přiměřeného zisku, bezprostředně souvisejících s realizovanou investicí. Snížení množství jednotlivých vstupů se zjišťuje ve dvanácti měsících bezprostředně po uvedení do užívání realizované investice porovnáním s dvanácti měsíci před její realizací.“

[34] Podle § 15 odst. 1 písm. c) zákona o cenách „[p]rodávající poruší cenové předpisy, jestliže nerespektuje cenovými orgány stanovený maximální rozsah možného zvýšení cen, maximální podíl promítnutí změny cen určených vstupů nebo závazný postup při tvorbě ceny nebo při její kalkulaci podle § 6, nejde-li o prodej ve lhůtě uvedené v § 7 odst. 1.“ Podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o cenách „[p]okud cenové kontrolní orgány zjistí, že došlo k porušení cenových předpisů podle § 15, uloží prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu ve výši neoprávněně získaného majetkového prospěchu za období, v němž byl získán, nejdéle však za tři roky zpět ode dne zjištění, pokud jeho výše přesáhne 1 000 000 Kč.“ V § 8 odst. 1 prováděcí vyhlášky je stanoveno, že „neoprávněně získaný majetkový prospěch“ prodávajícího se pro určení výše pokuty v případech uvedených v § 15 odst. 1 písm. a) až e) zákona o cenách vyčíslí jako rozdíl mezi souhrnem cen skutečně zaplacených kupujícím a souhrnem cen, které měly být maximálně účtovány podle cenového rozhodnutí na základě § 5 odst. 2 a 3 nebo § 6 odst. 1 zákona o cenách, nebo které by odpovídaly podmínkám regulace cen.

IV.2 Skutečnosti zjištěné ze správního spisu - závěry (výpočet) správních orgánů a městského soudu

[35] Dle správního spisu stěžovatelka dodala v roce 2006 (tj. v předchozím regulovaném roce) z primárního rozvodu 7 452 GJ tepelné energie (za cenu 372 Kč/GJ) a z venkovních sekundárních rozvodů a domovních předávacích stanic 68 209 GJ (za cenu 440 Kč/GJ) tepelné energie (tabulka stěžovatelky k roku 2006 na čl. 27 správního spisu). Dle bodu 1.4 cenového rozhodnutí tak Státní energetická inspekce vypočetla úroveň ceny tepelné energie dodávané stěžovatelkou ve výši 433,30 Kč/GJ $[(7\,452 \times 372 + 68\,209 \times 440) / (7\,452$

+ 68 209)]. Takto (pro účely regulace) vypočtená úroveň ceny byla následně porovnána se stěžovatelkou průměrně uplatňovanou cenou tepelné energie v roce 2007 dle bodu 1.2 cenového rozhodnutí.

[36] Podle správního spisu stěžovatelka dodala v roce 2007 (tj. v regulovaném roce) celkem 67 804,90 GJ tepelné energie (tabulka stěžovatelky k roku 2007 na čl. 4 správního spisu), za kterou fakturovala celkem 30 756 805,90 Kč bez DPH. Dle bodu 1.6 cenového rozhodnutí tak Státní energetická inspekce vypočetla stěžovatelkou průměrně uplatňovanou cenu v roce 2007 ve výši 453,61 Kč/GJ bez DPH ($30\,756\,805,90 / 67\,804,90$).

[37] Státní energetická inspekce uzavřela, že průměrná stěžovatelkou uplatňovaná cena tepelné energie v roce 2007 (453,61 Kč/GJ) převyšovala cenu na příslušných úrovních předání vypočtenou dle cenového rozhodnutí váženým průměrem (433,30 Kč/GJ). V důsledku toho bylo konstatováno, že stěžovatelka byla povinna postupovat při tvorbě ceny tepelné energie v roce 2007 podle odstavce 2 cenového rozhodnutí (srov. zde odst. [34]).

[38] Státní energetická inspekce dále uvedla, že stěžovatelka si mohla v roce 2007 při tvorbě ceny tepelné energie uplatnit proměnné ekonomicky oprávněné náklady ve výši 19 305 870 Kč; takto (správně) uplatněné náklady vyplývají i z tabulky stěžovatelky na čl. 4 správního spisu.

[39] Následně bylo Státní energetickou inspekcí posuzováno možné uplatnění meziročního nárůstu celkové výše stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku dle bodů 2.2, 2.3 a 2.4 cenového rozhodnutí (srov. zde odst. [35]). Uplatnitelný meziroční nárůst odpisů dle bodu 2.2 písm. a) byl konstatován ve výši 11 303 Kč (odpisy v roce 2007 uznané ve výši 87 533 Kč – odpisy v roce 2006 uznané ve výši 76 230 Kč). Dále bylo uvedeno, že k nárůstu nákladů dle bodu 2.2 písm. b) nedošlo (změny nenastaly). Bylo také konstatováno, že k meziročnímu nárůstu mzdových nákladů a zákonného pojištění dle bodu 2.2 písm. c) u stěžovatelky nedošlo (náklady v roce 2006 činily 2 214 453 Kč a v roce 2007 2 133 883 Kč). Meziroční nárůst nákladů na externí služby dle bodu 2.2 písm. d) byl vypočten na 5 759,40 Kč (náklady v roce 2006 ve výši 383 960 Kč $\times$ 0,015 inflace). V důsledku toho bylo vyvozeno, že celkovou výši stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku v roce 2007 oproti celkové výši stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku roku 2006 bylo možno navýšit o částku 17 062,40 Kč ($11\,303 + 5\,759,40$).

[40] Státní energetická inspekce se následně zabývala celkovou výší stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku v předchozím regulovaném roce (2006), ve vztahu ke které lze vypočtené možné navýšení (pro rok 2007) v částce 17 062,40 Kč provést (srov. zde odst. [35]).

[41] Ve výpočtu „*maximální možné výše*“ celkových stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku v předchozím regulovaném roce (2006) „*při splnění pravidel věcného usměrňování cen a možného meziročního nárůstu ekonomicky oprávněných nákladů v předchozím regulovaném roce*“ [viz dovětek bodu 2.2] vycházela z údajů pro rok 2004. Konstatovala, že od účinnosti cenového rozhodnutí dne 1. 1. 2005 byl závazný v něm

pokračování

stanovený postup při tvorbě ceny tepelné energie. Uvedla, že stěžovatelka měla v roce 2004 stálé ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk celkem ve výši 8 856 136 Kč; tento údaj vyplývá (i) z tabulky stěžovatelky na čl. 27 správního spisu. Státní energetická inspekce následně dle bodu 2.2 cenového rozhodnutí vypočetla, že stěžovatelka mohla v roce 2005 takto zjištěnou částku (stálých nákladů a přiměřeného zisku) roku 2004 meziročně navýšit o 1 368 377,30 Kč (na odpisech částku 1 335 186 Kč a na mzdách a zákonném pojištění částku 33 191,30 Kč); specifikaci tohoto navýšení uvedla ve své tabulce na čl. 29 správního spisu. Výsledná částka 10 224 513,30 Kč byla dle Státní energetické inspekce maximální možnou výší stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku roku 2005. Poté opět dle bodu 2.2 cenového rozhodnutí vypočetla, že stěžovatelka mohla v roce 2006 tuto (zjištěnou) částku meziročně navýšit o 22 538,55 Kč (na mzdách a zákonném pojištění 19 311,26 Kč a na nákladech údržby 3 227,28 Kč); maximální možná výše stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku v roce 2006 tak činila dle Státní energetické inspekce částku 10 247 051,85 Kč.

[42] Po meziročním navýšení této zjištěné částky o 17 062,40 Kč (srov. zde odst. [41]) dospěla Státní energetická inspekce k sumě 10 264 114,25 Kč bez DPH představující maximální výši stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku v roce 2007; stěžovatelka však skutečně uplatnila v roce 2007 stálé ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk ve výši 11 450 910 Kč (tato výše vyplývá z tabulky stěžovatelky na čl. 4 správního spisu). Po součtu této maximální vypočtené výše možných stálých nákladů a přiměřeného zisku pro rok 2007 s proměnnými ekonomicky oprávněnými náklady pro rok 2007 ve výši 19 305 870 Kč bez DPH (srov. zde odst. [40]) dospěla Státní energetická inspekce k celkovým možným (stálým i proměnným) ekonomicky oprávněným nákladům a přiměřenému zisku ve výši 29 569 984,25 Kč bez DPH, což na jednotku tepelné energie v roce 2007 představuje 436,10 Kč/GJ bez DPH (457,91 Kč/GJ s DPH).

[43] Konstatovala, že stěžovatelce bylo v roce 2007 dle faktur založených ve správním spise za dodanou tepelnou energii (reálně) zaplacen 30 747 298,10 Kč bez DPH (32 284 667,47 s DPH). Stěžovatelka však mohla maximálně účtovat v roce 2007 cenu ve výši 31 048 541,76 Kč s DPH ($457,91 \times 67\,804,90$). Státní energetická inspekce tak dospěla k rozdílu ve výši 1 236 125,71 Kč s DPH představujícímu neoprávněný prospěch rozporný s cenovou regulací (srov. zde odst. [36]). S tímto závěrem se ztotožnil následně i městský soud.

IV.3 K úvaze stěžovatelky o povinnosti Nejvyššího správního soudu obrátit se na Ústavní soud

[44] V rámci kritiky rozhodnutí vydaných v její věci Státní energetickou inspekci předložila stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu i výtky upínající se k jí tvrzené nejasnosti podzákonných právních předpisů (míněno bylo zřejmě především cenové rozhodnutí a snad i prováděcí vyhláška). Uvedla k tomu, že „[p]okud by Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že [...] úvaha správního orgánu odpovídá příslušným právním předpisům,

bylo by pak jeho povinností obrátit se úředním postupem na Ústavní soud s návrhem na zrušení takových předpisů [...]“.

[45] Není sporu o tom, že podzákonné právní normy nemohou jako referenční hledisko pro posouzení věci soudem obstát v případě jejich rozporu se zákonem (a tím spíše pak s ústavním pořádkem). *Stricto sensu* nebyl však městský soud a není ani Nejvyšší správní soud v projednávané věci dle čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán prováděcí vyhláškou či cenovým rozhodnutím, nýbrž především ústavním pořádkem a zákonem o cenách. Již proto ovšem nemůže Nejvyšší správní soud podat Ústavnímu soudu návrh na zrušení stěžovatelkou kritizovaných podzákonných právních předpisů, jak se toho stěžovatelka domáhá ve zjevném rozporu s čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 64 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů.

[46] Uvedené přirozeně neznamena, že by pro posouzení věci byly prováděcí vyhláška a cenové rozhodnutí bezvýznamné. Při soudním přezkumu napadených rozhodnutí by mohly být opomenuty jen tehdy, pokud by soudní rozhodnutí v této věci dostatečně vysvětlila, z jakých důvodů jsou tyto podzákonné normy považovány za nesouladné se zákonem (*a minori ad maius* i ústavním pořádkem) či mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu. Uvedený nesoulad prováděcí vyhlášky a cenového rozhodnutí opravňující Nejvyšší správní soud postupovat dle čl. 95 odst. 1 věta za středníkem Ústavy však shledán nebyl.

IV.4 K jednotlivým námitkám stěžovatelky

[47] Stěžovatelka obdobně jako v žalobě tvrdila i v kasační stížnosti, že smyslem bodu 2 cenového rozhodnutí bylo definovat meziroční navýšení stálých (ekonomicky oprávněných) nákladů i navýšení přiměřeného zisku, avšak v bodu 2.2 není regulace přiměřeného zisku obsažena, takže je třeba aplikovat § 2 odst. 2 písm. b) prováděcí vyhlášky.

[48] S takovým výkladem stěžovatelky se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Ve správním i žalobním řízení bylo na námitku stěžovatelky dostatečně a správně reagováno. Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom, že cenové rozhodnutí počítá s promítnutím do ceny tepelné energie v regulovaném roce jak ekonomicky oprávněných nákladů (proměnných i stálých), tak přiměřeného zisku (a dále DPH); to je zřejmé z bodu 1.1 i odstavce 2) cenového rozhodnutí. Jediný možný výklad bodu 2.1 a 2.2 cenového rozhodnutí je však takový, že na přiměřený zisk nelze nahlížet separátně (jak tvrdí stěžovatelka), ale je při regulaci v cenovém rozhodnutí pojímán v souvislosti se stálými ekonomicky oprávněnými náklady a v tomto spojení je jejich možné uplatnění upraveno striktními pravidly obsaženými v bodu 2.2 písm. a) až d) cenového rozhodnutí. Ačkoliv písm. a) až d) výslovně nehovoří o „přiměřeném zisku“, ale upravují nárůst (některých) stálých ekonomicky oprávněných nákladů (odpisy majetku, náklady vyvolané změnou právních předpisů, mzdové náklady, náklady na externí služby), nelze dovodit, že za takové situace není „přiměřený zisk“ cenovým rozhodnutím regulován a že jediným pravidlem pro jeho výpočet je proto definice „přiměřeného zisku“ obsažená v § 2 odst. 2

pokračování

písm. b) prováděcí vyhlášky. Takový výklad by popíral smysl regulace cen tepelné energie dodávané ve veřejném zájmu (§ 3 odst. 2 energetického zákona).

[49] Z uvedených důvodů se nelze ztotožnit s úvahou stěžovatelky, která se (jak vyplývá z vyžádaného spisu) snaží posuzovat „přiměřený zisk“ ve vztahu k cenám a ziskům obvyklým v odvětví a vlastní výpočet „přiměřeného zisku“ odvozovala od úrovní cen stanovených cenovým rozhodnutím dle bodu 1.2 [ve spojení s bodem 1.4 cenového rozhodnutí]. Takto stanovené úrovně cen však nejsou hranicí pro výpočet „přiměřeného zisku“ (po zohlednění nákladů), nýbrž se porovnávají k průměrně dodavatelem (stěžovatelkou) uplatňované ceně za účelem zjištění, zda dodavatel byl povinen při tvorbě ceny v regulovaném roce následovat závazná pravidla obsažená v odstavci 2) cenového rozhodnutí (srov. zde odst. [31], [34], [39]). Přiměřený zisk společně se stálými ekonomicky oprávněnými náklady v předchozím regulovaném roce je jediným možným základem pro výpočet v roce následujícím. Nelze přitom separátně zohledňovat stěžovatelkou vypočtený a uplatňovaný zisk, který neodpovídá výsledné ceně za jednotku tepelné energie za regulovaný rok.

[50] Cenové rozhodnutí možnost dosažení přiměřeného zisku nepomíjí a nevylučuje tak naplnění účelu podnikání, jehož se stěžovatelka dovolává (v souvislosti s čl. 26 Listiny základních práv a svobod). Ve správním i v žalobním řízení bylo konstatováno, že možnost tvorby přiměřeného zisku v oblasti výroby a dodávek tepelné energie není regulací znemožněna, avšak nárůst přiměřeného zisku v regulovaném roce (oproti roku předchozímu) může být dán výhradně meziročním snížením stálých ekonomicky oprávněných nákladů. Je na dodavateli, v jakém rozsahu naplní cenovým rozhodnutím přípustné nákladové položky.

[51] Ani Nejvyšší správní soud neshledal – shodně s městským soudem - prostor pro aplikaci zásady *in dubio mitius*, neboť regulační úprava nenabízí stěžovatelkou předestřený výklad. Správní orgány poukázaly na jednoznačné znění odstavce 2) cenového rozhodnutí (viz zde odst. [34] a [35]), a to i ve spojení s bodem 1.1 cenového rozhodnutí a § 2 odst. 2 písm. b) prováděcí vyhlášky.

[52] Nejvyšší správní soud ověřil, že námitka stěžovatelky o nutnosti vycházet při výpočtu pro rok 2007 jen z údajů (výsledků) roku 2006 a nikoliv z roku 2004 [stěžovatelka poukázala na znění dovětky v bodu (2.2) cenového rozhodnutí], a námitka o směšování „přiměřeného zisku“ se ziskem skutečným (v roce 2004), byla v předchozím řízení dostatečně vypořádána. Proto pouze stručně uvádí, že pokud by bylo vycházeno při výpočtu (srov. zde odst. [35], [43] až [45]) z údajů stálých ekonomicky oprávněných nákladů a zisku pro rok 2006 (jež vyplývají z tabulky stěžovatelky na čl. 3 správního spisu i výpočtové tabulky Státní energetické inspekce na čl. 29 správního spisu) činila by ztráta 296 378 Kč, stále náklady po odečtu části neuznaných odpisů 10 241 389 Kč, takže by byl rozdíl cen stěžovatelce v roce 2007 skutečně zaplacených a maximální možné výše cen k účtování v roce 2007 vyšší než částka 1 236 125 Kč a tím i pro stěžovatelku nevýhodnější. Při výpočtu bylo naopak vycházeno z údajů roku 2004 (kdy stěžovatelka vykazovala dle obsahu správního spisu zisk 205 915 Kč, a to oproti rokům 2005 a 2006, kdy měla ztrátu), neboť tyto údaje byly podkladem v roce 2005 pro závazný postup stanovený cenovým

rozhodnutím s účinností od 1. 1. 2005. Zisk stěžovatelkou uvedený za rok 2004 (viz tabulka stěžovatelky na čl. 27 správního spisu; shodný údaj uvedla stěžovatelka i ve své tabulce k podaným námitkám) byl považován za „*přiměřený zisk*“ ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) prováděcí vyhlášky. Zisk si v kalkulaci a evidenci za rok 2004 určovala sama stěžovatelka za předpokladu, že je přiměřený a v souladu s pravidly regulace.

[53] V této souvislosti je třeba uvést, že jako nedůvodnou posoudil Nejvyšší správní soud rovněž námitku stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu nevypořádání její výtky, dle které si správní orgány nijak nezjišťovaly a neověřovaly položky přiměřeného zisku a neměly tak pro výsledky kontroly žádné podklady. Tabulka jimi vytvořená na čl. 29 správního spisu má být údajně v rozporu s cenovým rozhodnutím.

[54] Jak již uvedl krajský soud, tabulka na čl. 29 správního spisu není vykonstruovaná správními orgány, neboť v ní jsou uvedeny údaje vycházející z evidence stěžovatelky (viz. Tabulky stěžovatelkou předložené a obsažené ve správním spise na čl. 3, 4 a 27) po zohlednění kontrolních zjištění (odečet v roce 2006 a 2007 části neuznaných odpisů, proti kterému stěžovatelka nebrojí). Evidenci je stěžovatelka povinna vést v souladu s právními předpisy; jí vykazovaný zisk v roce 2004 (ze kterého bylo při výpočtu vycházeno) byl považován za přiměřený a souladný s regulací. Nelze se tedy ztotožnit s názorem, že správní orgány a městský soud nebraly v potaz přiměřený zisk stěžovatelky a rovněž, jak již bylo uvedeno výše (srov. zde odst. [51]), že by měl být dán stěžovatelce prostor „*pro účely tvorby této tabulky určit a doplnit položku přiměřeného zisku*“.

[55] Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdila, že uložená pokuta není přijatelná ani přiměřená ve smyslu § 95 odst. 1 energetického zákona, tuto námitku nevznesla v žalobním řízení a jde tak o námitku v kasačním řízení novou a nepřípustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Shodně Nejvyšší správní soud posoudil její tvrzení o rozporu uložené sankce s § 2 odst. 3 zákona o cenách. Ve vztahu k jejímu tvrzení o oprávněnosti všech stěžovatelkou uplatněných nákladů lze poukázat na kontrolní zjištění (obsažená v protokolu ve správním spise) a z nich vycházející výpočet uvedený výše (srov. zde odst. [40], [41]). Novou a nepřípustnou je také kasační námitka stěžovatelky, v níž tvrdí absurdnost závěru o (v roce 2007) neoprávněně získaném majetkovém prospěchu – zisku, a to za situace, kdy stěžovatelka údajně vykazovala v roce 2007 skutečný zisk nižší (814 000 Kč) než je uložená sankce 1 236 125 Kč.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[56] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[57] Stěžovatelka, která neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu